

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie **R. M.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r.,

zażalenia ukaranego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt II AKo [...],

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia.

Skarżący nie dostrzega, lub nie chce dostrzec, że odmowa przyjęcia jego wniosku o wznowienie nastąpiła z uwagi na to, że wbrew wymogowi płynącemu z art. 545 § 2 k.p.k. nie został on sporządzony i podpisany przez adwokata. W świetle prawa polskiego nie podlegają rozpoznaniu osobiste wnioski zainteresowanych o wznowienie procesu, ponieważ – ze względu na szczególne i ograniczone podstawy wznowienia – wymaga się tu sporządzenia wniosku przez adwokata lub radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.). Wnioskodawcy ustanowiono przecież obrońcę z urzędu, w osobie adw. K.W., dla rozważenia możliwości sporządzenia takiego wniosku lub złożenia oświadczenia o braku podstaw do wznowienia. Obrońca ten, po zapoznaniu się z aktami sprawy, złożył na piśmie oświadczenie o nieistnieniu powodów do wznowienia, o czym skarżącego powiadomiono (k. 70 – 74). W

związku z czym pouczone wówczas R. M., że może uzupełnić swój wniosek o wznowienie przez złożenie go, ale jako sporządzonego i podpisanego przez ustanowionego przez siebie obrońcę, gdyż obrońca z urzędu nie dostrzegł powodów do takiego wznowienia. Skarżący nie uzupełnił w terminie wskazanego braku, co spowodowało następnie prawidłową reakcję o odmowie przyjęcia jego osobistego wniosku, albowiem nie podlega on rozpoznaniu z uwagi na niedopełnienie wymogu tzw. przymusu adwokackiego.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.